

בתערוכה " (לא) מקום אחר" אנה פרומצ'נקו ממשיכה את מחקרה בשנים האחרונות – מחקר שהחל כשגילתה בחצר ביתה כוורת ישנות שסיימו את תפקידן, וכשרצתה להשליך אותן נחשפה למיקרוקוסמוס עשיר המקפל בתוכו בנייה, עשייה, פריחה, דעיכה וכליה.

בתערוכה החדשה פרומצ'נקו מציגה מיצב המורכב מקולאז' צילומי מונומנטלי לצד מיצב וידיאו פיסולי המבוסס על בינה מלאכותית. היא מכניסה בית לתוך בית ומקבילה ביניהם – בין הכוורת הריקה, ביתן של הדבורים, לבין בית ליטבינובסקי, שבו מוצגת התערוכה.

בעת העלייה בגרם המדרגות נגלה לפני הצופה מיצב צילומי גדול ממדים של כוורת שהוגדלה עשרת מונים למעין נוף גיאולוגי מוכר, אך יחד עם זאת זר ואחר. לצידה, מתוך טוטם עשוי כוורת, בוקע מיצב וידיאו פיסולי המבוסס על בינה מלאכותית. האמנית הזינה לתוכנת הבינה המלאכותית שורות טקסט מתוך שיר שכתבה על הדבורים, ובעבודה מוצגים הדימויים הוויזואליים שהבינה המלאכותית בראה בהתבסס על שורות השיר של פרומצ'נקו.

בעוד המיצב הצילומי אימרסיבי ומייצר מקום, עבודת הווידיאו דורשת מן הצופה להתרכז ולהתמקד באובייקט הפיסולי שבתוכו היא ממוקמת. פרומצ'נקו מערערת בפעולתה זו על תפיסת האובייקטים המקובלת: כשהיא מחלצת את האובייקטים מהקשרם, ייצוג המציאות משובש, הדימוי מופקע מפרשנותו המקובלת, והצופה יכול להתבונן על דימוי בנאלי לכאורה מתוך נקודת מבט אחרת, סימבולית – כזו שחושפת תפיסת עולם כמנגנון פנימי של הרעיון עצמו, לא של האובייקט הנגלה לעין.

היעדרן של הדבורים מורגש, הן נעדרות-נוכחות; משאירות את "טביעת הכנף" שלהן. פרומצ'נקו מרחיבה את נקודת המבט שלנו, מציפה שאלות על ייצוג ועל מקום, מערערת על האופן שבו מבטו של הצופה מופנה לחיפוש אחר המשמעות המקובלת, ומייצרת (או לא) מקום אחר.